

PROPOSTA AL PLE DE L'AJUNTAMENT

MOCIÓ DEL GRUP MUNICIPAL D'ERC-VILASSAR DE MAR DIU SÍ, RELATIVA A L'EXERCICI DE LA SOBIRANIA FISCAL A L'AJUNTAMENT DE VILASSAR DE MAR I PAGAMENT DELS IMPOSTOS D'IVA I IRPF A L'AGÈNCIA TRIBUTÀRIA CATALANA

1.- ANTECEDENTS:

1.1.- De l'anàlisi comparat d'ajuntaments que donen suport a la iniciativa denominada "sobirania fiscal". Una qüestió política i no jurídica.

En data 18 d'abril de 2013, va transcendir que onze ajuntaments catalans iniciaven el que es va denominar actuacions tendents a reclamar la sobirania fiscal. Entre aquests ajuntaments hi havia consistoris d'àmbit territorial proper al consistori com l'Ajuntament d'Alella, el d'Arenys de Munt i el de Premià de Dalt. Aquesta actuació, incardinada dins les actuacions del moviment "Catalunya diu Prou", esdevenia –i així ho manifestaven els batlles dels onze primers municipis- un acte simbòlic per acreditar que era possible l'ingrés de les obligacions tributàries dins un marc legal català.

Avui els ajuntaments que obren d'aquesta forma; és a dir, paguen els impostos que genera l'activitat pròpia dels consistoris a l'Agència Tributària Catalana, supera el centenar. No es coneix cap irregularitat en la que hagin pogut incórrer per obrar d'aquesta forma. De la mateixa manera que ho han fet els consistoris, també ho han fet polítics, càrrecs electes, empreses i autònoms. Per tant, obrar d'aquesta manera esdevé una actuació que s'insereix de ple en la llibertat ideològica que els consistoris exerceixen en funció, precisament, de la ideologia de qui els governa. Per tant, aquesta petició –i tot el que se'n pugui derivar- entra en el terreny de la política i de la llibertat política.

1.2.- De la moció aprovada pel Ple de l'Ajuntament en sessió ordinària celebrada el 28 de març de 2012. Del deure polític de compliment de les mocions aprovades.

En data 28 de març de 2012, el Ple de l'Ajuntament de Vilassar de Mar va aprovar una moció presentada per la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) en que pretenia establir un protocol d'actuació per a la realització de pagaments de l'IRPF i IVA a l'Agència Tributària de Catalunya.

La moció en qüestió finalitzava afirmant que “atès que hi ha una escletxa legal, d’acord amb el principi de coordinació entre administracions, que permet que la Generalitat recapti diferents impostos –IVA, IRPF- que el contribuent ha de pagar a Hisenda a través de l’Agència Tributària Catalana ho pot fer, sempre i quan pagui a temps i n’informi a Hisenda mitjançant el següent procediment:

1. Emplenar formulari Model S26, que permet transferir diners a un compte corrent de la Generalitat en concepte de pagament d’IVA i IRPF.
2. Una vegada omplert el formulari de l’Agència Tributària de Catalunya, el contribuent ha d’ingressar al compte de la Generalitat l’import de l’impost indicant el número de referència i el NIF.
3. Posteriorment, el contribuent ha de lliurar a una oficina de l’Agència Tributària Catalana el justificant de l’ingrés dins un termini de set dies.
4. A l’hora de fer la declaració de l’import a Hisenda, cal indicar que es carregui l’import al compte bancari de la Generalitat on prèviament s’han ingressat els diners.

Atès que la opció vinculada a la sobirania fiscal proposada al seu dia pel grup municipal de les CUP resulta, avui, una opció perfectament legal i viable; i veient, també, que l’Ajuntament de Vilassar de Mar va votar, al seu dia, una iniciativa política en forma de moció, es proposa al Ple de l’Ajuntament l’aprovació dels acords que es vehiculen al final d’aquesta moció.

1.3.- Vilassar de Mar com municipi adherit a l’Associació de Municipis pel la independència. Vinculació política dels compromisos prèviament adquirits.

Consta en la plana web de l’Associació de Municipis per la independència Vilassar de Mar com a municipi adherit. Tanmateix, en data 24 d’abril de 2013, s’aprovava un acord de gran transcendència política on es constata, entre d’altres qüestions, les següents:

En primer lloc que els municipis de Catalunya, com a representats propers i directes de la voluntat popular han esdevingut un motor de canvi en moments històrics del país. Es cita, com exemple, l’adveniment de la República i els consegüents canvis socials que s’esdevingueren. En segon lloc, l’acord en qüestió destaca la capacitat dels municipis per captar els anhels socials i ser-ne un transmissor d’aquesta voluntat popular sovint expressada a través d’acords plenaris –com s’ha vist en l’antecedent anterior d’aquesta proposta.

Les reivindicacions nacionals de les quals l'Associació de Municipis per la Independència n'és un clar exponent, ha tingut la voluntat de posar els municipis i els ajuntament al capdavant d'aquestes demandes socials i populars. Tanmateix, la declaració de sobirania expressada pel Parlament de Catalunya, impugnada després pel govern espanyol i anul·lada, parcialment, pel Tribunal Constitucional esdevé una mostra més d'aquesta voluntat popular que topa, un cop i un altre, contra una paret d'incomprensió amb escassa –per no dir nul·la- tradició democràtica.

Aquesta és, doncs, l'anàlisi que en fa l'Associació de Municipis per la independència; associació de la qual l'Ajuntament de Vilassar de Mar en forma part, i que s'ha transformat en l'acord que entre d'altres consideracions polítiques destaca, en el seu punt sisè, el següent: *“instar a tots els municipis adherits a l'AMI que comencin a exercir tot seguit la Sobirania Fiscal per la qual passin a ingressar els impostos dels seus treballadors (IRPF) i IVA a l'Agència Tributària Catalana, en lloc de fer-ho a l'Agència espanyola. Això ho podrà fer per designació de Ple o per voluntat dels seus batlles o equips de govern”*.

2.- De les consideracions jurídiques que emparen la proposta que es formula. De la seva incardinació dins l'ordenament jurídic.

2.1.- Consideracions jurídiques de rang estatutari i de caràcter personal.

Article 3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, regulador del marc polític en el que s'incardina la Generalitat de Catalunya, ara per ara, estableix que “les relacions de la Generalitat amb l'Estat es fonamenten en el principi de lleialtat institucional mútua” i es regeixen per principis generals com el d'autonomia i bilateralitat.

Article 4, regulador dels drets i principis rector, estableix, en el seu punt primer, que els poders públics de Catalunya –i els ajuntaments estarien inclosos dins aquest mandat estatutari- han de promoure l'exercici de les llibertats i els drets que reconeixen aquest Estatut. El punt tercer d'aquest precepte fa clara menció al fet que els poders públics de Catalunya han de promoure valors tals com, entre d'altres, el de la llibertat, la democràcia o el pluralisme.

L'article 30 de l'Estatut, emmarcat dins el capítol de drets i deures en l'àmbit polític i de l'administració, determina, en el seu punt segon, que “totes les persones tenen dret a que els poders públics de Catalunya les tractin, en el afers que les afecten, d'una manera imparcial i objectiva, i que l'actuació dels poders públics sigui proporcional a les finalitats que la justifiquen”.

2.2.- Consideracions jurídiques de rang estatutari i de caràcter institucional.

L'article 201 del text estatutari, aquest ja emmarcat dins l'apartat relatiu a les finances de la Generalitat, estableix, en el seu punt segon, que "el finançament de la Generalitat es regeix pels principis d'autonomia financera, coordinació, solidaritat i transparència en les relacions fiscals i financeres entre les administracions públiques, i també pels principis de suficiència de recursos, responsabilitat fiscal, equitat i lleialtat institucional entre les esmentades administracions".

El mateix article 201, punt 4art, fa explícita referència a l'article 132 del text constitucional espanyol al concretar que "el finançament de la Generalitat de Catalunya no ha de comportar efectes discriminatoris envers Catalunya respecte a les altres comunitats autònomes". Aquest principi –diu l'Estatut- ha de ser respectuós amb els criteris de solidaritat que enuncia l'article 206 del mateix Estatut d'Autonomia de Catalunya.

L'article 202 del text estatutari, relatiu als recursos de la Generalitat de Catalunya, redunda, en el seu punt primer, en el fet que "la Generalitat disposa d'unes finances autònomes i dels recursos financers suficients per afrontar l'exercici adequat del seu autogovern". El punt segon d'aquest precepte concreta que "la Generalitat gaudeix de plena autonomia de despesa per tal de poder aplicar lliurement els seus recursos d'acord amb les directrius polítiques i socials determinades per les seves institucions d'autogovern".

2.3.- Especial consideració al marc legal emanat de la Llei General Tributària. Articles 61 i 64.

L'article 61 de la Llei General Tributària estableix que s'entén pagat en efectiu un deute tributari quan s'hagi realitzat l'ingrés del seu import en les caixes dels òrgans competents, oficines recaptatòries o entitats autoritzades per la seva admissió. Per la seva banda, l'article 64 del mateix text legal determina que els obligats tributaris podran consignar l'import del deute tributari a la Caixa General de Dipòsits o òrgan equivalent de les restants administracions públiques.

Cal assenyalar, en aquest sentit, l'Agència Tributària Catalana, que és un òrgan amb clares competències recaptatòries i depenent de la Generalitat de Catalunya. I cal assenyalar, també, que aquest desplegament jurídic referit a la Llei General Tributària és el que ha servit a consistoris com el d'Alella o Arenys de Munt per donar resposta efectiva a una proposta similar.

Tanmateix i com a reforç augmentatiu de caràcter jurídic s'acompanya, a l'expedient, informe elaborat al juliol de 2015 per la Sectorial de l'Assemblea Nacional Catalana de Secretaris, interventors i Tresorers d'Administració Local per la Independència en relació a la legalitat del pagament dels impostos d'IVA i IRPF per part de les administracions locals catalanes a

l'Agència Tributària Catalana a instància de l'Associació de Municipis per la Independència. Aquest conclou:

Primer.- que el pagament dels impostos de l'IVA i IRPF per mitjà de l'ATC s'ajusta a l'ordenament jurídic i és una possibilitat acceptada i avalada pels quasi 4 anys que fa que es practica a Catalunya per diferents persones físiques i jurídiques, públiques i privades.

Segon.- La presentació de les declaracions corresponents es fa a la mateixa AEAT, i en els terminis que aquesta té establerts, sense que el fet de fer el pagament aposteriori per mitjà de l'ATC hagi de comportar implícitament que es faci fora de termini.

Tercer.- L'ordenació de pagaments correspon a l'Alcalde i en aquest cas s'opta per la domiciliació bancària al compte que fixa l'ATC, qui alhora té el compromís de pagar dins del termini que fixen les lleis estatals si els documents i transferència són presentats pels ens locals amb temps suficient. Per tant aquest sistema de cap de les maneres comporta per sí mateix haver de recaure en el pagament extemporani ni amb la imposició dels corresponents recàrrecs.

3.- De la sobirania fiscal de Catalunya exercida en el marc de l'Estat espanyol. Dels mecanismes per a l'exercici de la sobirania fiscal en relació a les institucions.

L'Assemblea Nacional de Catalunya (endavant ANC), que ha esdevingut un dels motors que han vehiculat tot el sobiranisme en favor de la construcció de mecanismes de radicalitat democràtica també ha treballat en el pla teòric, acadèmic i pràctic com es pot anar exercint aquesta sobirania –en aquest cas, la fiscal- mentre la independència resta pendent.

En aquest sentit, la pròpia ANC ha editat un llibre, que porta per títol *Mecanismes per a l'exercici de la sobirania fiscal d'empreses, institucions i persones físiques 2013*". Entre els dos objectius que es destaquen aquesta iniciativa hi ha:

- Els reivindicatius. És a dir: palesar la situació d'espoli fiscal patit per la societat catalana a través d'un sistema impositiu aliè i que utilitza mecanismes redistributius contraris al sentit comú, la lleialtat institucional i el principi d'ordinalitat.
- Els pràctics; essent el primer, el de dificultar a les institucions fiscals espanyoles la fiscalització dels impostos catalans. I, en segon lloc –i a més llarg termini- dotar a l'Agència Tributària de Catalunya (de la qual en parlarem al proper punt) de les dades fiscals necessàries tant de persones físiques com jurídiques de Catalunya perquè arribat el moment, aquesta entitat genuïnament catalana pugui gestionar i recaptar els impostos catalans sense dependre d'una transmissió de dades per part de l'Agència Tributària Espanyola.

Tanmateix, hi ha una dada no menys valuosa i que cal tenir en compte per fer possible i amb majors garanties d'èxit un hipotètic "tancament de caixes" o una Declaració Unilateral d'independència. Sobretot pel caràcter unilateral que pot comparar cada una de les dues iniciatives; sent la primera de pressió política però la segona amb una clara dimensió d'exercir la sobirania plena.

En quan a la dimensió de la sobirania fiscal a nivell municipal, la seva importància tampoc no és menor. Altre cop el manual editat per l'ANC explicita que l'administració local –municipis i diputacions- gaudeixen de molts mecanismes impositius que permetrien exercir amb plenes garanties la sobirania fiscal.

4.- De l'Agència Tributària de Catalunya. El concepte de "finestreta única".

Un simple cop d'ull a la web habilitada per l'Agència Tributària de Catalunya permet assegurar que entre les seves funcions i objectius, a part de donar compliment al mandat estatutari de l'article 204, té com a funció la d'assumir la gestió, la recaptació, la inspecció i la liquidació dels impostos i tributs no delegats a la Generalitat. Tanmateix, deixa clar que l'Agència Tributària Catalana exerceix les seves funcions en base als principis abans exposats. És en aquest sentit que entre aquest organisme i l'AEAT s'han signat convenis per la presentació telemàtica i comunicacions en nom de tercers, com ara el signat el 17 de maig de 2004.

Per si això no fos suficient, la Carta de Drets que la mateixa plana web de l'organisme permet desplegar, aprofundeix en aquest dret a poder ingressar els tributs o taxes en aquesta oficina, la qual, al seu torn, dona compte a l'AEAT. Portat a la praxi tot aquest desplegament normatiu, s'ha acabat donant forma el que es coneix com a "finestreta única" mitjançant el corresponent conveni signat entre ambdues administracions i portat a terme a partir dels principis ja esmentats. En aquest sentit, l'Agència Tributària de Catalunya té delegada la funció de gestió, recaptació, inspecció i liquidació dels impostos i tributs no delegats a la Generalitat i d'aquells que ja han estat delegats. Ergo: de tots els impostos i tributs que es generen i es cobren a Catalunya.

5.- Del context polític actual en el qual es formula aquesta petició. Sobre el dret a decidir en àmbits de sobirania fiscal.

Per si hi ha algun dubte de com s'ha d'interpretar una norma com les que s'han exposat, ja sigui per l'interessat ja sigui per una administració pública amb facultat per fer-ho, el propi Codi Civil espanyol –el Codi Civil català no ho regula perquè no en té la competència- diu que la interpretació s'ha de correspondre amb el context social en el qual la norma ha de ser aplicada.

Això porta a deixar clar que aquesta proposta, com s'ha dit al punt primer, entra dins la voluntat d'exercir la sobirania fiscal com a opció econòmico-ideològica. Tanmateix, la proximitat de l'11 de setembre de 2012, 2013, 2014 i 2015, així com les eleccions al Parlament de Catalunya que es celebren el proper dia 27 de setembre de 2015, fan que aquesta proposta s'incardini dins l'allau de demandes socials i polítiques clarament vinculades a l'exercici d'aquest dret.

A ningú se li escapa que el dret a l'autodeterminació té la seva vessant col·lectiva. Catalunya, és prou sabut, ha reivindicat el seu dret en múltiples ocasions i pretén fer-ho el proper 27 de setembre de 2015. Però aquest dret no s'esgota en la seva vessant col·lectiva; també té la seva dimensió personal, com ara el dret a escollir la opció ideològica que un més li convingui. Un exemple és la opció de la sobirania fiscal. No s'explicaria que un ajuntament que ha subscrit proclames nacionals d'una magnitud tal com la dels municipis per la independència, no permetés ingressar els impostos a l'Agència Tributària Catalana al·legant una suposada –i no demostrada– il·legalitat del fet. Cal reiterar-ho: l'opció que es proposa és legal, és legítima i és políticament executable. I l'ajuntament, com s'ha dit, té el deure polític de fer-ho possible.

A partir dels antecedents suara exposats,

ES PROPOSA AL PLE DE L'AJUNTAMENT DE VILASSAR DE MAR L'ADOPCIÓ DE LA SEGÜENT MOCIO SOBRE L'EXERCICI DE LA SOBIRANIA FISCAL A PARTIR DE LES SEGÜENTS PREMISES (AQUESTES DE CARÀCTER GENERAL).

1.- Catalunya pateix dins l'Estat espanyol un espoli fiscal continuat que afecta i agreuja la retallada de prestacions socials bàsiques com la sanitat, els serveis socials i l'educació, perjudica l'economia del nostre país i fa encara més pregona la crisi econòmica que colpeix Catalunya amb especial virulència.

2.- Simultàniament a aquest espoli fiscal, l'Estat espanyol ha demostrat una absoluta deslleialtat amb les institucions catalanes, amb la Generalitat i els Ajuntaments, en no satisfer-los una gran quantitat de deutes contrets, pressupostats i que la pròpia legislació espanyola reconeix. L'espoli fiscal i els deutes de l'Estat amb Catalunya s'ha mantingut al llarg dels anys, fins i tot mentre s'augmentava la càrrega fiscal que, en aquests moments, és homologable a la dels països rics d'Europa, mentre es reben unes prestacions socials molt allunyades de les mitjanes europees.

3.- Davant d'aquesta clamorosa situació, és del tot just que els ajuntaments catalans passin de la denúncia a aplicar mesures que permetin pal·liar aquest greuge, i posar les bases per a una solució definitiva. Per aconseguir l'objectiu de posar fi a l'espoli fiscal és imprescindible que tots

els impostos que actualment paguen les institucions i els ciutadans del nostre país es liquidin a l'Agència Tributària de Catalunya, en lloc de fer-ho a l'Agència Tributària espanyola, que actualment recapta prop del 95% dels impostos suportats a Catalunya.

4.- Els Ajuntaments catalans, com a institució més propera a la ciutadania i compromesa amb les dificultats socials que comporta l'espoli fiscal, podem i hem de contribuir a l'objectiu de posar fi a aquest espoli que pateix Catalunya, exercint la sobirania fiscal i ingressant a l'Agència Tributària de Catalunya els impostos que fins ara ingressàvem a l'Agència Tributària espanyola.

Per tot això

ES PROPOSA L'ADOPCIÓ DELS SEGÜENTS ACORDS :

PRIMER.- Manifestar la voluntat del municipi de Vilassar De Mar d'exercir la seva sobirania fiscal.

SEGON.- Iniciar els mecanismes necessaris per tal de procedir al pagament de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF) i l'Impost sobre el Valor Afegit (IVA) d'aquest Ajuntament a l'Agència Tributària de Catalunya en els propers mesos.

TERCER.- Habilitar els mecanismes necessaris per tal d'assessorar i donar cobertura a aquells ciutadans o empreses de Vilassar de Mar que vulguin acollir-se a aquesta pràctica a nivell particular.

QUART.- Notificar l'adopció dels presents acords a la Conselleria d'Economia de la Generalitat de Catalunya, al Parlament de Catalunya, a l'Associació de Municipis per la Independència, a la Plataforma Catalunya Diu Prou i a l'Agència Tributària de Catalunya.

Vilassar de Mar, a 9 de setembre de 2015.

ANGEL FONT CATALAN

Protaveu ERC-Vilassar de Mar diu Sí.